

Menestysromaani *Satakielen* kirjoittajalta

K R I S T I N
H A N N A H

*Sisarten
kesken*

WSOY

SISARTEN KESKEN

Kristin
Hannah

SUOMENTANUT
SALME MOKSUNEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Between Sisters* ilmestyi Yhdysvalloissa 2003.

Copyright © 2003 by Kristin Hannah

Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,

Denmark, on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Salme Moksunen ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-45467-1

PAINETTU EU:SSA

*Sisarelleni Lauralle ja isälleni Laurencelle
sekä Benjaminille ja Tuckerille.
Rakastan teitä kaikkia.*

KIITOKSET

*Kiitän tohtori Barbara Snyderia ja Katherine Stonea...
jälleen kerran; kiitokseni asianajajana merkittävän
uran luoneelle Diane VanDerbeekille hänen avustaan
oikeuskäytäntöön liittyvissä asioissa; ja lopuksi lausun
Johnille ja Dianelle sekä Olympuksen ihanalle miehistöille:
kiitos hauskasta ja mieleenpainuvasta laivamatkasta.*

*Emme näe asioita sellaisina kuin ne ovat, näemme ne
sellaisina kuin itse olemme.*

– Anaïs Nin

*Jos rakkaus on vastaus,
niin voisitko muotoilla kysymyksen uudelleen?*

– Lily Tomlin

I

TOHTORI BLOOM odotti kärsivällisesti vastausta.

Meghann Dontess nojautui taaksepäin tuolissaan ja tarkasteli kynsiään. Aika tilata manikyyri. Korkea aika.

– Minä kartan syviä tunteita, Harriet. Niin kuin tiedät. Ne vievät elämästä nautinnon.

– Olet kuitenkin käynyt täällä kerran viikossa jo neljä vuotta. Vaikka niin hurjasti nautit elämästäsi?

– Sinuna en käyttäisi tuollaista äänensävyä. Et anna kehutavaa kuvaa psykiatrintaidoistasi. Saatoin hyvinkin olla täysin normaali, ennen kuin tulin vastaanotollesi, mutta sinä saat minut sekoamaan.

– Taas sinä käytät huumoria suojakilpenäsi.

– Älä sentään liioittele. Se oli aika tyhmä huuli.

Harriet ei hymyillyt. – En todellakaan tarkoita että olisit joku huulenheittäjä.

– Olin kyllä haaveillut stand up -koomikon urasta.

– Jospa puhuisimme siitä päivästä, kun sinä ja Claire erkannitte toisistanne.

Meghann vaihtoi kiusaantuneena asentoa. Juuri kun hänen olisi pitänyt vastata jotain nokkelaa, kaikki ajatukset karkasivat. Hän tiesi, mitä Harriet ajoi takaa, ja Harriet tiesi hänen

tietävän. Jos hän jättäisi vastaamatta, Harriet esittäisi saman kysymyksen uudestaan.

– Erkanimme. Nättiä. Erosimme. Kuulostaa paremmalta, mutta niin tai näin, se aihe on joka tapauksessa loppuun käsitelty.

– Mielenkiintoista että pidät yhteyttä äitiisi, mutta välit sisareesi ovat etäiset.

Meghann kohautti olkapäitään.

– Mama on näyttelijä. Minä olen asianajaja. Me olemme hyviä teeskentelemään.

– Eli?

– Oletko lukenut yhtään hänen antamaansa haastattelua?

– En.

– Hän kertoo kaikille, että vaikka meidän elämämme oli äärettömän köyhää, niin ah ja voih miten sykähdyttävän paljon siihen mahtuikaan rakkautta. Teeskentelemme että se on totta.

– Tehän asuite Bakersfieldissä siihen aikaan, kun tämä sykähdyttävän rakkaudentäyteinen elämänvaihe päättyi?

Meghann oli vaiti. Harriet oli jahdannut häntä kuin rottaa labyrinthissa ja palannut kipeään aiheeseen. Harriet jatkoi: – Claire oli yhdeksänvuotias. Häneltä puuttui muistaakseni muutama hammas, ja matematiikka tuotti hänelle vaikeuksia.

– Älä, Meghann kiersi sormensa tuolin sileiden käsinojen ympärille.

Harriet tarkkaili häntä. Katse mustien tuuheiden kulmien alla oli vakaa. Pienet pyöreät lasit suurensivat hänen silmänsä.

– Älä peräänny, Meg. Me edistymme.

– Tätä menoa minut saa istuttaa rattaisiin. Meidänhän pitäisi puhua minun työstäni. Sen takia minä täällä käyn. Perheoikeudessa on nykyisin tiukkaa. Eilenkin yksi isän hulttio

ajoi paikalle Ferrarilla ja väitti olevansa peeaa. Paskiainen. Ei tahtonut maksaa tyttärensä elatusmaksua. Valitettavaa hänen kannaltaan, että satuin kuvaamaan hänen saapumisensa video-nauhalle.

– Onko sinun järkevää maksaa minulle, jos et halua keskustella ongelmiesi alkujuurista?

– Minulla on kysymyksiä, ei ongelmia. Menneitä on aivan turha kaivella. Olin kuudentoista, kun se tapahtui. Nyt olen komeat neljäkymmentäkaksi. On aika siirtyä eteenpäin. Minä tein silloin oikein. Eikä sillä ole enää merkitystä.

– Miksi sitten yhä näet samaa painajaista? Meghann hypisteli David Yurman -rannekoruaan.

– Näen myös painajaisia hämähäkeistä, joilla on Oakley-aurinkolasit päässä. Et sinä ikinä niistä kysele. Ai niin, näin viime viikolla sellaista unta, että minut oli lukittu lasihuoneeseen, jonka lattia oli silavaa. Kuulin ihmisten itkevän, mutta en löytänyt avainta. Haluatko puhua siitä?

– Yksinäisyyden tunne. Tietoisuus siitä että ihmiset ovat huolestuneita tekemisistäsi tai kaipaavat sinua. Okei, puhutaan siitä unesta. Kuka itki?

Paskat. Olisihan Meghannin pitänyt tietää. Hän oli suorittanut kurssin psykologiassa. Ja häntä oli aikoinaan kehuttu oikein ihmelapseksi.

Hän vilkaisi platinan- ja kullankimalteista kelloaan.

– Vahinko, Harriet. Aika loppuu. Ei kai auta muu kuin jatkaa minun kinkkisten neuroosieni selvittelyä ensi viikolla.

Hän nousi seisomaan ja oikoi laivastonsinisen Armani-pukunsa lahkeet. Turhaan, sillä niissä ei ollut mitään oikomista.

Harriet otti hitaasti lasit päästään.

Meghann nosti kätensä vaistomaisesti puuskaan kuin itsepuolustukseksi.

– Kyllä kai tämä jo riitti.

– Oletko sinä tyytyväinen elämääsi, Meghann?

Se oli odottamaton kysymys. – Miksi en olisi? Olen tämän osavaltion paras avioeroasianajaja. Asun...

– ...yksin...

– ...upeassa osakkeessa korkealla aivan torin yläpuolella ja ajan tuliterällä Porschella.

– Ystäviä?

– Juttelen Elizabethin kanssa joka torstai-ilta.

– Sukulaisia?

Pitäisi ehkä vaihtaa terapeuttia. Harriet oli nuuskinut esiin kaikki hänen heikot kohtansa.

– Äiti oli minun luonani viikon viime vuonna. Ja tulee hyvässä lykyssä seuraavan kerran silloin, kun MTV:stä näkyy suora lähetys Marsin asuttamisesta.

– Entä Claire?

– Minulla ja sisarellani on ongelmia, myönnettäköön. Mutta ei mitään vakavaa. Kummallakin on vain niin kova kiire, ettemme ehdi tavata.

Kun Harriet ei sanonut mitään, Meghann kiirehti rik-komaan hiljaisuuden. – Okei, minua ärsyttää kun hän antaa elämänsä valua hukkaan. Niin fiksu nainen pystyisi mihin tahansa, mutta hän on jämähtänyt kiinni siihen surkeaan leirintäalueeseen, jota he sanovat lomakeskukseksi.

– Isänsä kanssa.

– En tahdo keskustella sisarestani. Enkä varsinkaan tahdo keskustella hänen isästään.

Harriet napautti kynällä pöytään. – Okei, entäs tästä: Mil-loin olet viimeksi maannut saman miehen kanssa kahdesti peräkkäin?

– Sinä olet ainoa joka näkee tuossa jotain ongelmaa. Minä pidän vaihtelusta.

– Ja se tarkoittaa nuoria miehiä, eikö niin? Sellaisia jotka

eivät halua vakiintua. Häivyt heidän elämästään, ennen kuin he häipyvät sinun elämästäsi.

– Aivan, mikä estää makaamasta seksikkäiden nuorten miesten kanssa, joilla ei ole vakiintumissuunnitelmia? En kaipaa säleaidan ympäröimää taloa esikaupunkialueella. Perhe-elämä ei kiinnosta minua, mutta seksistä minä pidän.

– Pidätkö myös yksinäisyydestä?

– En minä ole yksinäinen, Meghann intti. – Olen itsenäinen. Miehet muuten eivät pidä voimakkaista naisista.

– Paitsi voimakkaat miehet.

– Pitää varmaan siirtyä kapakoista kuntosaleille hillumaan.

– Voimakkaat naiset uskaltavat kohdata pelkonsa. Ja puhua kipeistä ratkaisuksista, joita ovat elämässään tehneet.

Meghann suorastaan vavahti. – Sori, Harriet, minun täytyy nyt lentää. Nähdään ensi viikolla.

Hän lähti.

Ulkona oli loistavan kirkas kesäkuun päivä. Varhaista niin kutsuttua kesää. Muualla maassa uitiin ja grillattiin ja järjestettiin uima-allaspiknikkejä. Kelpo seattlelaiset vain tarkastelivat tavan vuoksi kalenteria ja mutisivat, että kas perhanaa, nythän on kesäkuu. Tänä aamuna ei näkynyt montakaan turistia; ulkopaikkakuntalaiset tunnisti kainaloon työnnettyistä sateenvarjoista.

Meghann huokaisi ylitettyään vihdoinkin vilkasliikenteisen kadun ja astui rantapuiston nurmikentälle. Vastassa oli korkea toteemipaalu. Sen takana kymmenkunta lokkia sukeltelee niille heiteltyjen ruokapalojen perään.

Hän käveli puistonpenkin ohi, jolla makasi mies kippurassa peittonaan kellastuneita sanomalehtiä. Edessä levittäytyi syvänsininen lahti vaalean taivaanrannan laajuudelta. Hän odotti saavansa lohtua tuosta näkymästä; niin kävi usein. Mutta tänään hänen ajatuksensa olivat takertuneet toisen ajan ja paikan synnyttämään verkkoon.

Jos hän olisi sulkenut silmänsä – mitä hän ei missään nimessä uskaltanut tehdä – kaikki olisi palannut hänen mieleensä: puhelinnumeron pyörittäminen, väkinäinen, epätoivoinen keskustelu vieraan miehen kanssa, pitkä vaitonainen automatka siihen helkutin pohjoiseen peräkylään. Ja tuskallissimpana muistona kyyneleet jotka hän pyyhki pikkusiskonsa poskilta, kun hän sanoi: *minä lähdän nyt, Claire*.

Hänen sormensa puristuivat kaiteen ympärille. Tohtori Bloom oli väärässä. Puhuminen kipeästä ratkaisusta ja sitä seuranneista yksinäisistä vuosista ei auttaisi vähääkään.

Hänen menneisyytensä oli jotain muuta kuin sarja muistoja, jotka voitaisiin työstää läpi; se oli kuin valtava Samsonitematkalaukku, jonka pyörä oli jumissa. Meghann oli tajunnut sen kauan sitten. Hänen oli raahattava sitä väkisin perässään.

Aina marraskuussa mahtava Skykomishjoki paisui vasten mutaisia penkkojaan. Tulvan uhka koettiin jokavuotisena tapahtumana. Tanssissa, joka oli vanha kuin aika itse, jokivarren pikkukaupunkien asukkaat odottelivat omaa vuoroaan hiekäsäkit valmiina. Heidän muistinsa ulottui sukupolvien taakse. Kaikki tiesivät kertoa tarinoita ajasta, jolloin vesi ylsi sen ja sen talon toiseen kerrokseen... maamiesseuran talon ovien yläkamanoihin... Springkadun ja Azaleakadun kulmaan. Ne jotka asuivat turvassa ylempänä seurasivat iltauutisia päätään pudistellen ja kieltään maiskautellen ja päivittelivät tulvarannoilla asuvien viljelijöiden tilannetta.

Kun vedenpinta vihdoinkin alkoi laskea, kaupungin läpi kulki kollektiivinen helpotuksen huokaisu. Yleensä se lähti liikkeelle Emmett Mulvaneysta, apteekkarista, joka seurasi silmä kovana sääkanavaa Haydenin ainoalta jättiscreeniltä. Hän sieppasi jostain jonkin aivan vähäisen viitteen, merkin jota Seattlen huippuetevät meteorologitkaan eivät olleet huomanneet. Hän

ilmoitti arvelunsa seriffi Dick Parksille ja tämä puolestaan kertoi sihteerilleen Marthalle. Nopeammin kuin kesti ajaa autolla kaupunkialueen päästä päähän sana oli levinnyt: tänä vuonna ei ole enää hätää. Vaara on ohi. Ja kuinka ollakaan, kun Emmettin ennustuksesta oli kulunut vuorokausi, meteorologit olivat asiasta samaa mieltä.

Tämä vuosi ei ollut poikennut aiemmista, mutta tällaisena kauniina alkukesän päivänä oli helppo unohtaa uhkan kuukaudet, jolloin sade riipoi kaikkien hermoja.

Claire Cavanaugh seisoj jokirannassa saappaat uponneina lähes nilkkoja myöten pehmeään ruskeaan mutaan. Hänen vieressään lojui pitkin pituuttaan siimaleikkuri, josta oli loppunut bensiini.

Claire hymyili pyyhkäistessään hanskalla hikistä otsaansa. Lomakeskuksen saattaminen kesäkuntoon vaati uskomattoman paljon käsityötä.

Lomakeskus.

Siksi isä nimitti näitä kuuttatoista eekkeriä. Sam Cavanaugh oli osunut tälle maapalstalle kohta neljäkymmentä vuotta sitten, siihen aikaan kun Hayden oli pelkkä tankkauspaikka Stevens Passin nousun varrella. Hän oli ostanut tilan pilkkahinnalla ja asettunut asumaan ränsistyneeseen maataloon, joka kuului kauppaan. Hän oli nimennyt paikkansa River's Edgeksi ja ruvennut unelmoimaan uudenlaisesta elämästä, elämästä ilman Everettin paperitehtaan suojakypäriä ja korvatulppia ja yövuoroja.

Ensin hän oli ahertanut arkisin töiden jälkeen ja viikonloppuisin. Alkuun hänellä oli moottorisaha, avolavamaasturi ja lautasliinaan raapustettu suunnitelma. Hän raivasi leiriytymispaikkoja ja siivosi loputonta ryteikköä ja rakensi jokaisen rantamökin oksaisesta mäntypuusta omin käsin. Nyt River's Edge oli menestyvä perheyrittys. Mökkejä oli kaikkiaan kahdeksan,

kussakin kaksi sievää makuuhuonetta ja oma kylpyhuone sekä joelle päin avautuva terassi.

Viimeksi oli saatu aikaan uima-allas ja pelisali. Minigolfrata ja automaattipesula olivat suunnitteilla. Tämä oli niitä paikkoja, joihin perheet vuosi vuoden jälkeen palasivat viettämään kallista vapaa-aikaansa.

Claire muisti vielä ensi kerran, jolloin oli nähnyt paikan. Kookkaat puut ja ohi virtaava hopeavälkeinen joki olivat näyttäneet tytön silmissä paratiisilta, tytön joka oli kasvanut pelkkiä laitakaupunkeja kierrelleessä asuntovaunussa. Hänen lapsuusmuistonsa River's Edgeen tuloa edeltäneeltä ajalta olivat ankeita: rumia kaupunkeja tuli vastaan ja jäi taakse; vielä rumempia asuntoja rapistuneissa rakennuksissa. Ja mama. Jatkuvasti matkalla pois jostakin. Mama oli ollut naimisissa useita kertoja, mutta Claire ei muistanut yhdenkään miehen kestäneen heillä maitotölkkiä pidempään. Meghannin Claire sen sijaan muisti. Isosiskon joka piti kaikesta huolta... kunnes eräänä päivänä käveli tiehensä ja jätti Clairen yksin.

Nyt vuosien jälkeen heitä kahta yhdistivät enää hyvin hennot siteet. He puhuivat keskenään puhelimessa muutaman kuu-kauden välein. Toisinaan, kun eivät muuta keksineet, he alkoivat keskustella säästä. Silloin Megille tuli aina "toinen puhelu" ja hän lopetti. Sisko pröystäili omalla menestymisellään. Hän jaksosi hyvinkin paasata kymmenen minuuttia siitä, että Claire oli pitänyt kynttiläänsä vakan alla. "Elänyt mokomalla pienellä leirintäalueella siivoamassa toisten jälkiä", niin kuin hän yleensä asian ilmaisi. Joka ikinen joulukuu hän tarjoutui kustantamaan sisarelleen opinnot collegessa. Ikään kuin Clairen elämä olisi Beowulfia lukemalla tullut jotenkin paremmaksi.

Vuosikausia Claire oli toivonut, että he olisivat keskenään ystäviä ja siskoksia, mutta Meghann ei halunnut, ja hänen tah-tonsaa tapahtui aina. He olivat toisilleen sitä mitä Meghann tah-

toi heidän olevan: kohteliaita vieraita, joilla oli sama veriryhmä ja yhteinen surkea lapsuus.

Claire kumartui nostamaan trimmerin ylös. Tarpoessaan määrässä upottavassa maassa hän laski toistakymmentä hommaa, jotka oli ehdittävä tehdä ennen avauspäivää. Oli leikattava ruusut, rapsutettava sammalet katoilta, poistettava hometäplät verantojen kaiteista. Ja vielä nurmikot. Pitkän kostean talven jälkeen oli tullut ihmeellisen valoisa kevät, ja ruoho ulottui jo Clairea polviin saakka. Oli muistettava sanoa Georgelle, apu-työmiehelle, että tämä jynssäisi kanootit ja kajakit iltapäivällä puhtaiksi.

Hän heilautti trimmerin auton lavalle. Se tömähti paikalleen kolahtaen ja rämisytti ruostunutta alustaa.

– Hei muru. Kaupunkiin menossa vai?

Claire kääntyi ja näki isänsä seisovan toimistorakennuksen verannalla. Isällä oli yllään räjäiset haalarit, rintalappu ruskeaksi värjäytyneenä jossakin taannoisessa öljynvaihhdossa, ja flanellipaita.

Hän veti takataskustaan punaisen bandannan ja pyyhki sillä otsaansa samalla kun tuli lähemmäksi. – Minä kyllä korjaan sen pakastimen. Ei kannata käydä kyselemässä, mitä uudet maksaa.

Maailmassa ei ollut laitetta, jota isä ei olisi osannut korjata, mutta Claire aikoi siitä huolimatta vähän katsella hintoja.

– Tarvitsetko jotain kaupungista?

– Smittyllä on minua varten varattuna yksi osa. Voisitko käydä hakemassa?

– Ilman muuta. Pyydä että George panee kanootit kuntoon kun tulee, muistatko?

– Pannaan listaan.

– Ja käske Ritaa puhdistamaan kuutosmökin kylppärin katto. Siihen on tullut talven aikana täpliä. Claire pani auton lavan kiinni.

– Syötkö täällä?

– En ehdi. Alilla on tänä iltana se tee ball -peli rantapuitossa. Viideltä.

– Ai joo, niin. Minä tulen sinne.

Claire nyökkäsi luottavasti. Isä ei ollut jättänyt väliin ainoatakaan tapahtumaa tyttärentyttärensä elämässä.

– Hei sitten, isä.

Claire tarttui auton ovenkahvaan ja kiskaisi lujaa. Ovi kirskahti auki. Hän tarttui mustaan ohjauspyörään ja kiipesi istuimelle.

Isä kopautti auton oveen. – Aja varovasti. Ole tarkkana siinä kurvissa seitsemännen mailipylvään kohdalla.

Claire hymyili. Isä oli antanut täsmälleen samat ohjeet jo melkein kaksikymmentä vuotta. – Isä, minä rakastan sinua.

– Niin ja minä sinua. Menehän nyt hakemaan se minun lapsenlapseni. Jos pidät kiirettä, me ehdimme vielä katsoa Paavo Pesusienen telkkarista ennen peliä.

2

TOIMISTON LÄNSIPUOLELTA avautui näköala Puge-
tinlahdelle. Koko seinän korkuiset ikkunat kehystivät
kauniin sinisävyistä maisemaa. Kaukaisuudessa siinsi
Bainbridge Islandin metsäinen kumpu. Illalla syvän tumman-
vihreän pimeyden keskeltä erottui muutamia valoja; päivällä
saari näytti asumattomalta. Vain valkoinen lautta, joka tuksutti
sen satamalaituriin tunnin välein, oli merkki siitä että siellä
ylipäättään oli ihmisiä.

Meghann istui yksinään pitkän munuaisenmuotoisen neu-
vottelupöydän ääressä. Sen kiiltävä kirsikka- ja eebenpuinen
pinta oli selkeä osoitus tyylistä ja vauraudesta. Ennen muuta
kai vauraudesta. Tällaisessa pöydässä yhdistyivät perinteinen
valmistustapa ja yksilöllinen suunnittelu, sama päti mokka-
nahalla päällystettyihin tuoleihin. Yhdellekään ihmiselle, joka
istuutui tähän pöytään ja vilkaisi ympärilleen, ei saanut jäädä
epäselväksi: sillä joka omisti tämän toimiston, pyyhki hemme-
tin hyvin.

Se oli totta. Meghann oli saavuttanut jokaisen tavoitteen,
jonka oli itselleen asettanut. Opintojensa alkuvaiheessa hän
oli ollut arka ja yksinäinen nuori, mutta hän oli kuitenkin
uskaltanut unelmoida paremmasta elämästä. Ja nyt hän eli sitä
todeksi. Hänen toimistonsa kuului kaupungin menestyneim-

piin ja arvostetuimpiin. Hän omisti hintavan osakeasunnon Seattlen keskustassa (aivan toista kuin se liitoksissaan nitisevä asuntovaunu joka oli ollut hänen ”lapsuudenkotinsa”), eikä hänellä ollut huollettavia.

Hän vilkaisi rannekelloaan. 16.20. Asiakas oli myöhässä.

Kumma ettei reilusti yli kolmensadan dollarin tuntiveloitus usuttanut ihmisiä saapumaan täsmällisesti.

– Ms. Dontess? kuului sisäpuhelimesta.

– Niin, Rhona?

– Sisaresi Claire on linjalla yksi.

– Yhdistä. Ja pirauta minulle heti paikalla, kun May Monroe tulee.

– Hyvä on.

Meghann painoi nappia ja pakottautui kuulostamaan hymyilevältä. – Claire, tosi kiva kuulla ääntäsi.

– Puhelin toimii kyllä molempiin suuntiin. Mutta se siitä. Mitä sinne Rahamaailmaan kuuluu?

– Hyvää. Entä Haydeniin? Vieläkö kaikki jännittävät, milloin joki alkaa tulvia?

– Se vaara on tältä vuodelta ohi.

– Vai niin.

Meghann tuijotti ulos ikkunasta. Alhaalla vasemmalla valtavat oranssinväriset nosturit lastasivat tankkialukseen monenkirjavia säiliöitä. Meghann ei tiennyt mitä olisi sanonut sisarelleen. Heidän välillään oli pätkä yhteistä menneisyyttä, mutta ei juuri muuta. – Mitä minun söpöläiselle sisarentyttärelleni kuuluu? Oliko skeittilauta mieleinen?

– Todella mieleinen. Claire nauroi. – Mutta kuule, pyytäisit joskus myyjältä neuvoa. Viisivuotiaan tasapaino ei ole yleensä vielä niin kehittynyt, että hän pystyisi skeittaamaan.

– Sinun oli. Me asuimme sinä vuonna Needlesissä. Samana vuonna minä opetin sinut ajamaan fillarilla ilman apupyöriä.

Meg katui heti, että oli sanonut sen. Yhteisen menneisyyden muisteleminen teki aina kipeää. Monta vuotta Claire oli ollut Meghannille enemmän tytär kuin sisko. Meg oli ehdottomasti ollut Clairelle enemmän äiti kuin mama oli koskaan ollut.

– Osta hänelle ensi kerralla vaikka vain Disney-video. Ei sinun tarvitse hassata niin paljon hänen takiaan. Hän on tyytyväinen kun saa Polly Pocketin.

Mikähän sekin mahtoi olla. Syntyi kiusallinen hiljaisuus. Meghann vilkaisi kelloonsa, sitten he alkoivat puhua yhtä aikaa.

– Mitä sinä...?

– Onko Alison innoissaan ekaluokasta...?

Meghann puristi huulensa yhteen. Vaikeneminen kysyi tahdonvoimaa, mutta hän tiesi että Claire ei pitänyt keskeyttämisestä. Eikä varsinkaan sietänyt sitä, että Meg alkoi hallita keskustelua.

– Joo, on, Claire sanoi. – Ali maltaa tuskin odottaa että pääsee kouluun koko päiväksi. Eskarikaan ei ole vielä loppunut, mutta hän odottaa jo syksyä. Puhuu siitä koko ajan. Minusta tuntuu välillä kuin pitelisin komeettaa pyrstöstä kiinni. Hän ei ole hetkeäkään paikallaan, ei edes nukkuessaan.

Sinä olit samanlainen, Meghann aikoi sanoa, mutta nieli sanansa. Muistaminen teki kipeää; kunpa hän olisi saanut lykättyksi muiston pois mielestään.

– No, miten työt sujuvat?

– Hyvin. Entä leirintäalueella?

– Lomakeskuksessa. Se avataan runsaan kahden viikon päästä. Tänne tulee Jeffersonien sukukokous, parikymmentä henkeä.

– Viikkoon ei soi puhelin eikä näy televisio? Minkähän takia minun päässäni alkoi kaikua Syvä joki -elokuvan tunnusmusiikki?

– On sellaisiakin perheitä jotka viihtyvät yhdessä, Claire sanoi terävällä nyt-sinä-loukkasit-minua-äänellään.

– Anteeksi. Olet oikeassa. Tiedän että se paikka on sinulle rakas. Mutta kuule, hän sanoi kuin olisi juuri keksinyt jotain uutta, – miksi et lainaa minulta rahaa ja rakennuta sille tontille jotain kivaa eurooppalaistyylistä pikku kylpylää? Tai mieluummin pientä hotellia. Sinne lappaisi porukkaa ottamaan oikein kunnan vartaloahoitoja. On teillä luojaan tähden ainakin mutaa.

Claire huokasi raskaasti. – Sinä haluat vain muistuttaa minua siitä, että olet itse menestynyt hyvin ja minä en. Hitto sinua, Meg.

– En minä sitä tarkoittanut. Sitä vain että... yritystä ei voi laajentaa ilman pääomaa.

– Minä en huoli sinun rahojasi, Meg. Me emme huoli.

Siinä se taas oli: muistutus siitä että Meg oli minä ja Claire oli me. – Anteeksi jos sanoin pahasti. Se oli vain avuntarjous.

– En ole enää isosiskon turvaa kaipaava pikkutyttö.

– Sam oli aina valmis puolustamaan sinua.

Meg huomasi äänessään katkeran vivahduksen.

– Joo.

Claire vaikenä ja veti henkeä. Meghann tiesi mitä sisko parhaillaan teki. Pani asioita uuteen järjestykseen, kiipesi kohti suopeampaa, turvallisempaa maaperää.

– Olen lähdössä Chelanjärvelle, Claire sanoi viimein.

– Ai sille jokavuotiselle reissulle tyttökavareittesi kanssa, Meghann sanoi kiittolisena uudesta puheenaiheesta. – Mitäs te taas olittekaan? Bluesereita?

– Joo.

– Ja menette taas koko joukko sinne samaan paikkaan?

– Samaan kuin joka kesä koulun jälkeen.

Meghann mietti, miltä tuntuisi kokea sellaista sisaruutta läheisten ystävien kanssa. Joku toinen olisi voinut olla kateelli-

*”Et sinä pelkää, että joku särkee sydämesi.
Sinä pelkäät, ettei sinulla ole sydäntä,
jonka voisi särkeä.”*

Meghann on 42-vuotias avioeroihin erikoistuva asianajaja, joka asuu yksin hulppeassa asunnossa Seattlessa. Eronneena naisena ja työnsä takia hän on menettänyt uskonsa rakkauteen. Meghannin terapeutin mukaan avain elämänlaadun kohentamiseen on yksinkertainen: menneisyyden aiheuttamille haavoille on annettava lupa parantua.

Pikkusisko Claire on pikkukaupunkilainen yksinhuoltaja-äiti, joka on Meghannin mielestä antanut elämänsä valua hukkaan; keskeyttänyt aikoinaan yliopisto-opintonsa ja ryhtynyt hoitamaan isänsä kanssa vaatimatonta lomakeskusta. Nyt, 35-vuotiaana yksinhuoltajaäitinä, Claire aikoo yhtäkkiä mennä naimisiin vain parin viikon kuluttua ensi tapaamisesta. Häiden lähestyessä sisarusten on vihdoin uskallettava kohdata toisensa rehellisesti ja avoimesti.

KRISTIN HANNAHIN (s. 1960) tuotanto käsittää yli kaksikymmentä romaania, jotka ovat saaneet useita palkintoja. Kansainvälinen jymymenestys *Satakieli* viipyi *New York Timesin* bestsellerlistalla useita kuukausia, ja siitä on tekeillä Hollywood-elokuva.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45467-1

PÄÄLLYKSEN KUVAT:

ISTOCK | CHARACTERDESIGN